

Odpustenie

A znova to vstávanie. Ach ako ho ja nemám rád! Vždy sa musím horko-ťažko vyplaziť z tej malej jaskynky. Pár rokov dozadu to bolo oveľa ľahšie keď som mal o nejakú tu skalú menej. Je veľmi ťažké byť skalný obor. Som veľký a pomalý, ľudia ma nemajú radi a po samici nie je ani stopy.

Aj keď za to že ma ľudia nemajú radi si môžem sám. Aký som bol ja hlúpy, keď som ich zradil a nepomohol v bitke so škretmi. Cítil som sa veľmi previnilo a tak som sa radšej schoval tu, uprostred hôr s veľkým výskytom trollov.

Trollovia sa navzájom neznášajú s ľuďmi, a preto poskytujú prevenciu pred nejakým pátraním po mne. Nie je mi tu najhoršie ale viem, že sa schýľuje k vojne. Černokňažník z vedľajšieho kráľovstva potajomky zbrojí armádu. No teda vrany už všetko vykrákali. Vraj útok na kráľovstvo Feridor (kráľovstvo ktoré chce mňa potrestať) bude za 2 dni.

Som rozhodnutý pomôcť kráľovstvu Feridor a zaslúžiť si tak odpustenie. Idem sa ešte napiť, zjesť pár stromov a znova spať. Zajtra ma čaká dlhý deň cestovania z hôr ku poliam osudu. Tam by sa bitka mala odohrať. Snáď to stihnem.

Živ už je ráno ? Slnko sa pomaly vynára spoza hôr. Ach znova toto vydieranie sa z jaskyne. Je to ešte ťažšie ako včera ! Asi som nemal jesť toľko tých bukov. No nič to, je čas ísť. Lúčim sa s tebou jaskynka, stáročia sme boli spolu, nikdy na teba nezabudnem!

Už dlho som nebol na poriadnej výprave, teda odvtedy ako som utiekol. Blížim sa, v diaľke vidím polia. Usalaším sa tu vedľa v hore a ráno poputujem dopredu aby som prekvapil armádu černokňažníka, zastrašil ju a tak predišiel krviprelievaniu. Veď kto by sa nezľakol obrovského kamenného obra ? No dosť bolo rozmýšľania, potrebujem oddychovať.

Znova moje pomalé vstávanie. Musím rýchlo napredovať aby som ich stihol!

Myslím že ich vidím! Armáda černokňažníka! Napreduje lúkou rezkým tempom. Vybehnem z hlbokým zarevaním a hodím pred nich skalú. Ale neviem či to zaberie, armáda je zložená zo škretov. A tí majú horúcu krv! Skôr na mňa zaútočia ako utečú.

Ale nie ! Armáda Feridoru je už tu, musím zasiahnuť! Vybehol som na pole a zareval hlbokým hlasom. Hodil som skalú tesne pred generála škretov a celá jeho armáda akoby zamrzla. Armáda Feridoru vedela že kto som a čo som im kedysi spravil. Zrazu sa armáda škretov s veľkým vreskotom rozutekala do lesov a hôr. Presne tam kde patria.

Kráľ ktorý bol na čele Feridoru mi povedal že tento čin si jeho kráľovstvo navždy zapamätá. Odpustili mi a ja som sa pobral s nimi naspäť do kráľovstva.

Ako sme kráčali poliami v mojej hlave sa ozval nejaký hlas! „Raňajky sú na stole!“ . „Obleč sa a príd!“ , ach to bol zase sen, trval celú večnosť!